

โลกหล้ามีวายุ จึงประสบพบบาน

'ตำราลักษณะนการ ภาคท้าย พบบาน'

บทที่ 1

เป็นตาย

เดิมทีจึงเลียดผู้ที่ไม่เคยมีอยู่บนโลก
 หากสนธยารวันนั้นจึงเจ้าพยัคฆ์วิระคำรนไม่คิดจะหาสตรี
 จึงเจ้านั่งเปลือยเปล่าทั่วร่างอยู่บนหาดหินที่หันหาอาทิตย์อัสดง
 เสียงเกลียวคลื่นที่ค่อยๆ สูงขึ้นโอบล้อมรอบตัว มันหลับตาเงยหน้าขึ้นฟ้า
 เผยสีหน้าพึงพอใจและอ่อนเพลียออกมา

มันค่อยๆ สอดอันหยาบหนาทั้งสองข้างเข้าไปในกางเกง
 ผูกเชือกมัดเอว ลมหายใจรุนแรงแต่เดิม ขณะนี้ยังมีได้กลับสู่ปกติ
 ทั้งหมด แผ่นอกอันแข็งแกร่งจนเหมือนหินผาชายฝั่งทะเลของจึงเจ้า
 ขยับขึ้นลงต่อเนื่อง รอยสักรูปพยัคฆ์บนหน้าอกขวา มองผ่านๆ
 คล้ายกับมีชีวิตขึ้นมาและกำลังคำรามเสียงแผ่วเบา

บนก้อนหินยักษ์ที่ราบเรียบราวกับเตียง ด้านข้างมันมีหญิง
 ชาวประมงคนหนึ่งพับหมอบอยู่บนชุดคลุมที่แผ่ออก เรือนร่างที่ดูแข็งแรง
 และทรวดทรงโค้งเว้างดงามของนางเปิดเผยภายใต้อาทิตย์เหลืองทอง
 ที่สาดส่อง เม็ดเหงื่อขนาดใหญ่แต่ละเม็ดเปล่งประกายระยิบระยับ

บนแผ่นหลังกับสะโพก สองขาของนางห้อยอยู่ข้างก้อนหินใหญ่ เพราะ
ผ่านการร่วมรักอันร้อนแรงจึงยังคงสั้นอยู่ ผมยุ่งที่เปียกซึ่มไปด้วยเหงื่อ
ปกปิดใบหน้าของนางกว่าครึ่ง เผยออกมาเพียงริมฝีปากที่หายใจเข้าออก
อย่างสั้นกระชั้นด้วยความกระหาย

จึงเจ้ามิได้มองดูนางสักแวบเดียว ช่วงเวลาเช่นนี้มันคิดเพียง
อยากดื่มสุรา หลังปรับเปลี่ยนลมหายใจมันก็หาถุงสัมภาระที่วางอยู่
ด้านข้าง หยิบขวดสุราออกมาและถือโอกาสหยิบเหรียญสำริดดวงหนึ่ง
นับจนได้ยี่สิบเหรียญก็วางไว้บนหิน

สุรารสเผ็ดร้อนไหลเข้าสู่ลำคอ ทิ้งกลิ่นหอมหวานเล็กน้อยไว้บนลิ้น
สุราท้องถื่นนี้ไม่เลวจริงๆ จึงเจ้าคิดในใจ

มันชอบสุราและนารีตั้งแต่เยาว์วัย แต่มันรู้ดีว่าหากจะตั้งใจ
ฝึกวิทยายุทธ์สองสิ่งนี้ล้วนต้องหยุดไว้ แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ที่เฉรียนใจ
ซึ่งเป็นบ้านเกิด มันจึงคิดว่าปล่อยตัวสักหน่อยคงดีกว่าและดื่ม
อีกหนึ่งอีก

หญิงสาวประมวงลุกขึ้นมาโดยห่มชุดคลุมเก่าๆ ของจึงเจ้าตัวนั้น
เอาไว้และสยายผมยุ่งออก ความจริงใบหน้านั้นหาได้สวยงามไม่
เนื่องจากทำงานท่ามกลางแดดแรงกับลมทะเลเป็นเวลานานผิวหนัง
จึงทั้งหยาบและดำคล้ำ รอยตีนกาปรากฏมานานแล้ว แต่เพราะ
ใช้ชีวิตยามปกติอย่างลำบาก ร่างกายของนางจึงถูกฝึกฝนจนแข็งแรง
ยิ่งนัก อีกทั้งส่วนโค้งเว้าก็เด่นชัด รูปร่างเยาว์วัยและแข็งแรงเช่นนี้
แต่ความตึงตูดไม่ธรรมดา

นางเข้าไปหยิบเงินสำริดบนก้อนหินขึ้นมา นับจำนวนอย่าง
ละเอียดสองครั้งแล้วจึงไปสวมเสื้อผ้าที่ถอดออกกลับคืน ใส่เงินลงใน
ถุงผ้าปักลายดอกไม้อย่างระมัดระวัง

ยามนี้จึงเจ้าที่มสุราหมดขวดแล้ว มันคิดในใจว่าไม่ควรเสียเวลา
จึงปิดฝาขวดและเซ็ดปาก

หญิงสาวประมวงจ้องมองร่างท่อนบนที่ยังคงเปลือยเปล่าของจึงเจ้า
ก้ำกัมนื้อที่นูนขึ้นมาแต่ละมัดนั้นทำให้นางหวนนึกถึงช่วงเวลาเมื่อครู่
นางใช้ชีวิตอยู่ริมทะเลตั้งแต่เด็ก คู่ันตากับเรือนร่างบุรุษอันแข็งแกร่ง
นานแล้ว แต่เรือนร่างตรงหน้าต่างจากเรือนร่างของบุรุษที่พายเรือตกปลา
เหล่านั้นอย่างมาก เส้นลายและสัดส่วนของก้ำกัมนื้อนี้สะท้อนความยืดหยุ่น
ไว้ภายใน เป็นก้ำกัมนื้อที่หาได้เกิดจากการทำงานทั่วไป แต่ฝึกฝน
ให้ได้มาเพื่อเป้าหมายพิเศษบางอย่าง...

'เจ้ามาทำอะไรที่เลียอวี' หญิงสาวประมวงอดมิได้ที่จะถาม
'อย่าบอกนะว่ามาเที่ยว ที่นี่ไม่มีอะไรทั้งสิ้น'

จึงเจ้ามิได้ตอบคำ มันเพียงจ้องดวงตาของนาง จากสายตา
อันตรายนี้นหญิงสาวประมวงพลันรู้ว่าตนเองถามเรื่องที่ไม่ควรถาม
นางจึงยกไหล่ก้มหน้าสวมเสื้อผ้าสีบต่อ พยายามทำตัวเป็นธรรมชาติ
อย่างยิ่ง สายตาประหนึ่งพยัคฆ์จับจ้องของจึงเจ้าเนิ่นนานจึงละจากนาง
ขณะมันเก็บขวดสุรากลบคืนถุงสัมภาระ ขวดกระเบื้องเคลือบนั้น
ชนกับวัตถุโลหะหนักอึ้งขึ้นหนึ่งภายใน แม้หญิงสาวประมวงรู้แก่ใจว่า
มีความผิดปกติ แต่ยังแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน

นางไม่มีวันรู้ว่าแขกแปลกพิลึกและน่ากลัวอยู่ข้างผู้นี้คือบุคคล
มีชื่อเสียงเช่นไรที่อีกปากหนึ่งของช่องแคบสมุทร และยังคงดำรงตำแหน่ง
เจ้าสำนักหู่จุนแห่งหนานไห่หนึ่งในสี่สำนักใหญ่ของยุทธภพเฉวียนโจว
ด้วยอายุสามสิบต้นๆ

จึงเจ้ามาครั้งนี้ยอมมิใช่เพื่อเที่ยวเล่น...มันกล่าวกับอาจารย์และ
สหายร่วมสำนักเช่นนี้

มันมาเพื่อเสาะหาคนผู้หนึ่งและสังหาร

คนผู้นั้นนับว่าเป็นอาของจิงเจ้า มันหนีไปหลังเป็นชู้กับพีสะไม้ และสังหารพี่ชายในหมู่บ้านเมื่อหลายปีก่อน เรื่องนี้คือความอัปยศที่ไม่เคยมีผู้ใดในตระกูลจิงยอมกล่าวถึง และเมื่อห้าวันก่อนจิงเจ้าได้ยืมว่ามีคนเห็นศัตรุคู่แค้นผู้นี้หลบซ่อนอยู่ในหมู่บ้านประมงเล็กๆ แถบเลียอวี มันจึงพกดาบโดยสรวรเรือมาโดยไม่แม้แต่จะคิด

มันหาหมู่บ้านแห่งนั้นจนพบ และหาคนที่ผู้แจ้งข่าวบอกจนเจอ แต่คนผู้นั้นหาใช่ศัตรุที่จิงเจ้าตามหาไม่ เป็นเพียงชาวกว้งตงที่รูปร่างลักษณะและอายุใกล้เคียงกับอาของมันเท่านั้น

ความรู้สึกว้างเปล่าเมื่อพลาดโอกาสแก้แค้นกอบปรกับจิตสังหารที่สั่งสมหลายวันแต่มีอาจะบายกระตุ้นให้จิงเจ้ากระหายใคร่หาสตรีในที่สุดก็นำนางมาที่หาดหินชายฝั่งตะวันตกที่ไม่มีอะไรเลยผืนนี้

หญิงชาวประมงสวมเสื้อผ้าเสริจก็คืนชุดคลุมนั้นให้จิงเจ้า นางมองดูอาทิศย์ลับขอบฟ้าพลางกล่าว 'เรารีบกลับกันเถอะ ฟ้ามืดแล้วน้ำก็เริ่มขึ้นแล้ว...'

จิงเจ้าที่ยังคงถือชุดคลุมโบกมือขัดจังหวะนางและใช้นิ้วมือกดริมฝีปากตนเองเป็นนัยให้นางห้ามส่งเสียง

จิงเจ้าสดับฟังในเสียงเกลียวคลื่นอย่างตั้งใจครู่หนึ่งก่อนสืบเท้าเดินไปยังด้านในของหาดหิน ผีเท้าของมันช้ายิ่งนัก เหมือนกำลังจ้องจับสิ่งของที่ละเอียดอ่อนบางอย่างในอากาศ

หญิงชาวประมงติดตามไปอย่างประหลาดใจ ในใจเต็มไปด้วยคำถาม แต่ก็มิกล้าเอ่ยปาก หลังเดินไปได้หลายสิบก้าว แม้กระทั่งนางเองก็เริ่มได้ยินเสียงประหลาดอันแผ่วเบาในเสียงคลื่น

ยามนี้จิงเจ้าจ้ำอ้าวไปก่อนแล้ว มันกระโดดพลางวิ่งบนหินผา

แน่ใจว่าตนเองได้ยินอะไรบางอย่าง

เมื่อหญิงสาวประมวงเร่งตามไปก็มองเห็นจิ้งเจ้ายืนอยู่เบื้องหน้า ถ้ำหินเล็กๆ ที่แอบซ่อนอยู่ ในมือถือทารกที่ใช้ผ้าห่อหุ้มเอาไว้ นางปรี่เข้าไปมองดูอย่างประหลาดใจ เป็นทารกแรกกำเนิดคนหนึ่งกำลังเปล่งเสียงร้องไห้ ใบหน้าที่มีขนอ่อนเส้นเล็กๆ ขึ้นอยู่ย่นเป็นก้อน ดวงตายังมิได้ลืมขึ้นทั้งหมด

หญิงสาวประมวงเจ็บแปลบวูบหนึ่งใจ นางมีอาจจินตนาการได้อย่างแท้จริงว่าเป็นผู้ใดทอดทิ้งเด็กที่ออกจากร่างมารดาได้ไม่ถึงครึ่งวันไว้บนหาดหินไร้ผู้คนเช่นนี้

'เป็นผู้ชาย' จิ้งเจ้ากล่าว ใช้ปลายนิ้วลูบไล้ใบหน้าที่ย่นจนเหมือนคนชราของทารกเบาๆ มันยอมมิได้กอดเด็กเป็นครั้งแรก...จิ้งเยวียบุตรชายปีนี้อายุแปดปีแล้ว

ความรู้สึกประหลาดผุดขึ้นในใจจิ้งเจ้าเหมือนกระแสน้ำ

เข้ามาฆ่าคนที่เสียอวี ผลสุดท้ายกลับเก็บชีวิตหนึ่งได้

'เคราะห์ดีที่ท่านได้ยินมันร้อง...' หญิงสาวประมวงกล่าว น้ำตาที่คลอเบาไหลลงมา 'หากเข้าไปอีกสักหนึ่งชั่วยาม มันคงจมน้ำตายแล้ว'

จิ้งเจ้าฟังแล้วพยักหน้าซ้ำยังพินิจมองทารกที่ร้องไห้โย มันตัดสินใจได้ทันทีว่าจะนำเด็กคนนี้กลับเขวียนโจว

มันปลอบขวัญทารกอย่างอ่อนโยน กระทั่งทารกร้องจนเหนื่อย จึงหลับไป จิ้งเจ้ากอดมันไว้พลงเดินไปตามหาดหิน ดวงตาทอดมองทะเลซัดสาดที่มีดมิดเข้าไปทุกที่ โลหิตของมันกำลังพลุ่งพล่าน

ความหวังกับความฝันในชีวิต ไม่เคยรู้ว่าเมื่อไรจะปล้นสิ้นสุด อาจถึงขั้นแทบจะไม่มีแม้โอกาสก้าวเดินเหมือนเช่นเด็กคนนี้

แต่เด็กคนนี้มีได้ตายไป อีกทั้งผู้ที่เก็บมันได้มิใช่ชาวประมวงหรือ

คนแจวเรือทั่วไป

กลับเป็นนักสู้ที่มาไกลเช่นข้า

จึงเจ้าหาได้เชื่อในโชคชะตาไม่ ขณะนี้มันยังคงเลือกโยนทาร์กลงในทะเลได้ หรือโยนให้สตรีนางนั้นที่อยู่ด้านหลังแล้วหนีไปโดยไม่แยแสก็ได้...ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของมัน

มันจ้องมองใบหน้าของทาร์กอีกครั้ง จึงเจ้าไม่รู้ว่าภายหน้าจะมีอะไรรอดเด็กคนนี้อยู่ และไม่รู้ว่ในร่างเล็กๆ นี้มีพรสวรรค์เรียนวิชายุทธ์แอบแฝงหรือไม่ ยังมีเรื่องในวันนี้ไม่รู้อีกมากมาย

ไม่มีสักเรื่องที่ถูกลิขิตไว้

ที่เรียกว่า 'โชคชะตา' เป็นเพียงสิ่งหนึ่งที่ย้อนกลับไปเห็นหลังกลายเป็นเรื่องจริง จึงเจ้าเชื่อเช่นนี้

ตอนนี้มันจึงจะขีดเขียนโชคชะตาของทาร์กกำพร้าวผู้นี้

นำเด็กกลับสำนักหู่จุนหนานไ้

จึงเจ้าและหญิงสาวประมงเดินไปทางทิศใต้ตามหาดหิน ค่อยๆ ไกลจากบริเวณนั้นมากขึ้น พวกมันไม่รู้ว่ขณะเดียวกันทางทิศเหนือของชายหาดผืนนี้มีชีวิตของสตรีนางหนึ่งกำลังเดินไปสู่จุดจบ

หลายชั่วยามก่อน สตรีนางนี้ลอบให้กำเนิดเด็กที่จะมีนามว่า จึงเดี่ยวในภายหลัง และยามนี้นางกำลังจะตายในมือสามีของตนเอง

สตรีนางนี้คือหญิงสาวชาวประมงคนหนึ่ง เดิมทีนางมีเรียวแรงไม่น้อย แต่ขณะนี้นางมีอาจต่อต้านสามีที่ตกอยู่ในอาการคลุ้มคลั่งได้อย่างสิ้นเชิง เล็บของนางข่วนแขนและใบหน้าของมันเป็นรอยเลือดหลายขีด แต่หยุดยั้งมันที่กำลังบีบลำคอนางและกดศีรษะลงในทะเล สืบต่อมิได้

บุรุษผู้นี้ยังคงกระทำต่อนาง ดวงตาที่เบิกถลนถลิ่งมองใบหน้า

ของภรรยาที่ทรมาณอยู่ในน้ำ ปากมันท่องพิมพ์ไม่ขาด

'มารหัวชน...มารหัวชน...ซ่อนอยู่ที่ใด...ซ่อนอยู่ที่ใด...'

สุดท้ายปากและจมูกของสตรีที่อยู่ใต้น้ำทะเลก็มีได้พ่นฟอง อากาศออกมาอีก สองมือนางห้อยจมอยู่ในน้ำ ทรวงอกหยุดขยับแล้ว

หลังเห็นว่าภรรยาสิ้นลม บุรุษผู้นั้นจึงได้สติกลับมาจากความ บ้าคลั่ง สิ่งที่แทนที่ความโกรธเกรี้ยวคือความเสียใจกับความหวาดกลัว เดิมทีมันเพียงจะค้นถามว่าทารกที่หาใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของมันผู้นั้น อยู่ที่ใด

เมื่อครูนั่นไม่ใช่ข้า...ไม่ใช่ข้า...

บุรุษผู้นั้นโอบภรรยาขึ้นมาจากน้ำ ลูบไล้ใบหน้าที่เริ่มเย็นเฉียบ ของนาง

ไม่ถึงครู่หนึ่ง มันก็วางภรรยาลงในน้ำ และผลัดไปในส่วนลึก ของทะเลกลางเดินตามไป ประจันหน้าหาอาทิตย์สีแดงเข้าสู่คลื่น ที่ละก้าว กระทั่งตนเองกับภรรยาล้นถุกกระแสน้ำกลืนกิน

สามสิบเอ็ดปีให้หลัง ในจวนของแม่ทัพตรวจการทหารห้ากองทัพ แห่งหนานจิงอันงดงามยิ่งใหญ๋ ต่อหน้าผู้มีอำนาจสูงสุดของแคว้นผู้นี้ จิงเลี่ยจวนจะสิ้นใจ

นับตั้งแต่เกิดมา โอกาสกับโชคชะตาทั้งหมดที่จิงเลี่ยประสบ ความพยายามและความศรัทธาทั้งหมดที่ทุ่มเท สุดท้ายกลับนำมา มาสู่จุดจบที่ไร้ซึ่งความหมายเช่นนี้

แต่มันยังไม่ทันรู้ว่าเดิมทีตนเองอาจได้ตัดสินใจแพ้ชนะกับ เหยาเหลียนโจวอริเก่าอย่างที่ได้ฝันได้ที่พระราชวังต้องห้ามเพื่อบรรลु ปรนิธานชั่วชีวิต

ในขณะที่เขียนเหิงหลังน้ำตาสวมกอดด้านหลังของจิงเลียที่ถูก
เกาทัณฑ์สามดอกเอาไว้ องครักษ์เสื้อแพรอีกแถวหนึ่งก็สับเปลี่ยน
ขึ้นมาแล้ว ในมือถือหน้าไม้ที่พาดสายไว้เล็งไปยังจิงเลียกับเขียนเหิง

แต่ก่อนที่พวกมันจะยิงนั่นเอง องครักษ์เสื้อแพรสิบคนนั้น
ต่างตกใจจนคลายปลายนิ้วบนไกออก ชูหน้าไม้ขึ้นฟ้าอย่างรวดเร็ว
เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ทำร้ายคนผู้นี้

เจียงปิงเดิมจะสั่งการองครักษ์เสื้อแพรยิงหน้าไม้แถวที่สองอีก
ทันที แต่ยังไม่ทันเค้นส้อมเสียงออกมา เกรว้างนั้นก็กระโดดมาอยู่
เบื้องหน้ามันแล้ว

จักรพรรดิเจ้เต๋อจู่โฮ่วจ้าวทรงเปล่งเสียงตะโกนด้วยความพิโรธ
อาศัยท่ากระโดดจ้ำงแขนต่อด้วยกระบวันท่ามวยยาวคู่ตั้งที่เรียน
จากซือชิงเฮ่ารองเจ้าสำนักคู่ตั้งในปีนั้น พระหัตถ์ที่ขมเพียงแกว่งเบาๆ
ก็ชี้ขาดความเป็นตายของคนนับหมื่นได้ในยามปกติ ขณะนี้กำเป็นหมัด
อันแข็งแกร่งโจมตีบนปรางแก้มเจียงปิงอย่างแรง

องครักษ์ ชั้นที่ สนมชายา กับนักดนตรีและนักแสดงทั้งหมด
ในตำหนักล้วนตื่นตะลึงไว้เทียบเทียบ นี่คือฉากที่พวกมันไม่เคยเห็น
แม้จักรพรรดิจะทรงชื่นชมการต่อสู้และกระทำการตามพระทัย แต่
ไม่เคยลงไม้ลงมือขุนนางคนใดด้วยพระหัตถ์มาก่อน

เจียงปิงที่รูปร่างกำยำคือทหารกล้าที่หาได้ยากในบรรดาแม่ทัพ
ชายแดน ยามเย็นอยู่เบื้องหน้าจู่โฮ่วจ้าว ความแตกต่างของรูปร่างนั้น
ตั้งเสียเนชิญหน้าลิงค่าง แต่หมัดแห่งความเดือดดาลของจักรพรรดิ
ปล่อยออกกะทันหัน ช้ำยังใช้วิธีปล่อยพลังของสำนักคู่ตั้ง เจียงปิง
ถูกต่อจันทั้งร่างหมุนครึ่งรอบ ฝ่าเท้าชวอนเซไม่ถ่วงหนักกว่าจะยืนนิ่งได้

จักรพรรดิหาได้สนพระทัยเจียงปิงที่ตกตะลึงไม่ พระองค์ทรง

หันกายเดินไปเบื้องหน้าจิงเลี้ยวและเขียนเหิง ครั้นทอดพระเนตรเห็น
โลหิตสดของจิงเลี้ยวที่พุ่งออกจากบริเวณที่ถูกเกาที่ถันท์พระเนตรก็ถลึง
กว้างจนเหมือนจะฉีกออก ยืนพระหัตถ์กดปากแผลตรงข้างท้องของ
จิงเลี้ยวเอาไว้ โลหิตร้อนย้อมฝ่าพระหัตถ์กับแขนพระภุชชาของพระองค์
เป็นสีแดงในทันที

"ห้ามตาย!" จูโฮ่วจ้าวตะโกน "ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าตาย!"

จิงเลี้ยวหลับตา มิได้ตอบสนองใดๆ

"มานี้ทั้งหมด! พวกเจ้ามาช่วยห้ามเลือดทั้งหมด!" ฝ่าพระหัตถ์
ของจักรพรรดิยังคงกดบนข้างท้องเอาไว้ หันพระพักตร์ตะโกน "เรียก
หมอหลวงมา! เร็วเข้า!"

มีชั้นที่หลายคนวิ่งไปเรียกหมอหลวงทันที นางสนมจำนวนมาก
วิ่งเข้ามาพร้อมกัน ในนั้นหมาตีว่องไวที่สุด นางฉีกกระโปรงทอสีเขียว
บนร่างออกเป็นผืนใหญ่ กดบริเวณแผลที่หัวใจของจิงเลี้ยวก่อนเป็น
คนแรก

สาวงามคนอื่นเรียนรู้จากนาง ต่างฉีกแขนเสื้อยาวหรือชายกระโปรง
ของอาภรณ์หรูหรางดงามออก ผ้าไหมสีสดแต่ละผืนล้วนอุดอยู่บริเวณ
แผลเกาที่ถันท์ที่หน้าอก ท้อง และต้นขาของจิงเลี้ยว ผ้าเหล่านั้น
ล้วนกลายเป็นสีแดงเข้มอย่างรวดเร็ว

ยามนี้เขียนเหิงคืนสู่ความเยือกเย็น นิ้วมือของมันสั้นไหวเย็น
ไปยังจุมูกของพีจิง

มันหลับตา ใช้ลมปราณที่ฝึกหนักมาทั้งชีวิตปรับเปลี่ยนและ
ผ่อนคลายลมหายใจ รับรู้ผ่านผิวหนังปลายนิ้วด้วยสมาธิทั้งหมด

จูโฮ่วจ้าวเคร่งเครียดสุดขีด จ้องเขม็งไปยังใบหน้าของเขียนเหิง

เขียนเหิงรับรู้ได้ว่าบนนิ้วมือมีลมหายใจรวยรินกำลังไหลเวียน

ไปมา มันลืมหืมตาขึ้นในฉับพลัน

จากสีหน้านี้ของเยียนเหิง จูໄ໊ວ້ຈ້າວູ່ວ່າເປັນເລື່ອງອັນໃດ

จึงเลียยังคงมีลมหายใจ

แต่ทว่าลมหายใจนั้นแผ่วเบาอย่างยิ่ง เยียนเหิงขมวดหัวคิ้วแน่น
ตั้งใจตรวจสอบลมหายใจของจึงเลียสืบต่อ

ทุกครั้งที่มืออากาศผ่านนิ้วมือล้นทำให้เยียนเหิงสบายใจเล็กน้อย
แต่ทุกครั้งที่ลมหายใจหยุดชะงักก็ทำให้มันกังวลว่ายังมีลมหายใจ
เฮือกต่อไปหรือไม่

ชีวิตของจึงเลียขณะนี้อยู่กับแฉวนอยู่บนเส้นด้าย

"พวกเจ้าทั้งหมดระวัง! อย่าแตะถูกก้านเกาทัณฑ์!" หม่าตี้
เตือนน้องสาวแต่ละคนไม่ให้พวกนางแตะถูกเกาทัณฑ์ที่เสียบอบอยู่ใน
เนื้อหนังของจึงเลียขณะช่วยมันห้ามเลือดเพื่อมิให้ปากแผลขยาย
หม่าตี้เดิมเป็นบุตรตรีตระกูลนักรู้ ย่อมมีความรู้เรื่องการรักษาแผล
ค่อนข้างมากกว่าสาวงามคนอื่นๆ

ฝ่ามือเรียวกเล็กบอบบางแต่ละข้างของพวกนางถือฝ่าใหม่สวยหรูที่สุด
อุดบนปากแผลของจึงเลีย ผืนหยุดยังโลหิตสดมิให้หลังไหล มีสาวงาม
ที่กลัวเลือดจำนวนหนึ่งยืนอยู่วงนอกคอยฉีกผ้าใหม่เข้าไปเพิ่ม

จูໄ໊ວ້ຈ້າວູ່ພຣະທັບຢືນຢູ່ໃນຮູ່ສຸດຣີທີ່ທຣງໂປຣດໂປຣານກຸ່ມນີ້ ແຕ່
หาได้มองดูพวกนางสักแวบไม่ พระองค์ทรงจับจ้องเพียงใบหน้าของ
จึงเลียอย่างห่วงใย

ขณะนี้หัวใจของเยียนเหิงสงบลงแล้ว และมองเห็นจักรพรรดิองค์
ปัจจุบันอยู่ใกล้เพียงเอื้อม เยียนเหิงยามนี้แม้ไม่มีอาวุธสักชิ้น แต่ด้วย
พลังยุทธ์ของมันเป็นจอมกระบี่แห่งยุค นิ้วมือก็ไม่ต่างกับอาวุธร้าย
จะสังหารจูໄ໊ວ້ຈ້າວູ່ນັ້ນใช้เวลาเพียงชั่วพริบตา

เจียงปิ่นเองก็รู้ว่าขณะนี้จักรพรรดิอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายเพียงไร มันไม่สนใจปรากฏแก่ที่ปู่ดบวม นางองครักษ์เสื้อแพรที่ถือหน้าไม้เร่งเข้าไป หน้าไม้หลายคันเล็งศีรษะและหน้าอกของเยียนเหิงระยะประชิดด้วยตำแหน่งที่ไม่ประทุษร้ายจักรพรรดิ นิ้วมือขององครักษ์แต่ละคนคล้องไกเอาไว้แล้ว

เยียนเหิงมองเห็นแต่ไม่สนใจหน้าไม้ที่เล็งตนเองเหล่านี้ เพียงรักษาท่าทางท่าตรวจสอบลมหายใจจึงเลียสืบต่อ ดวงตาไม่ห่างจาก จูໂຮ່ວຈ້າວแม้แต่น้อย

หากที่จริงสิ้นใจ มันก็ต้องตาย

ไอสังหารเสมือนสัตว์ร้ายของเยียนเหิง ไม่ว่าผู้ใดในตำหนักก็รับรู้ได้ เจียงปิ่นและเหล่าองครักษ์เสื้อแพรล้วนผูกเหี่ยวเอ็นทั่วร่าง ทว่าพวกมันมักล้าเป็นฝ่ายสยบศัตรูก่อน เมื่อครู่พวกมันได้เห็นยอดวิชาเหนือมนุษย์ที่สกัดลูกเกาทันท์ออกไปของจิงเลี้ยวกับตา นักสู้ที่เดินทางร่วมกับจิงเลี้ยวผู้นี้แม้อายุน้อย แต่ก็ยากับประกันว่าจะไม่มีฝีมือใกล้เคียงกัน พวกเจียงปิ่นมีอาจมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าจะสามารถปล่อยลูกเกาทันท์ก่อนเข้าปกป้องฝ่าบาทมิให้ได้รับบาดเจ็บแม้เส้นเกศาได้

ในจวนแม่ทัพตรวจการทหารห้ากองทัพบกเกิดสถานการณ์ประหลาดเช่นนี้ สิ่งที่ผูกมัดความปลอดภัยของคนทั้งหมดไว้มีเพียงลมหายใจแผ่วเบาแต่ละหอบนั้นที่ลอดออกมาจากจมูกของจิงเลี้ยว

"อย่า...อย่าฆ่ามัน..."

ลุ่มเสียงคร่ำครวญเสมือนสัตว์ตัวเล็กเสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลังกลุ่มคน

จูໂຮ່ວຈ້າວและเยียนเหิงหันสายตาไปพร้อมกัน หัวใจของคนทั้งสองพลันเต้นเร็วขึ้น

น้ำตาของช่งหลี่หลอมละลายแบ้งซาต นางคุกเข่าอยู่บนพื้น
ใบหน้าเงยขึ้นเล็กน้อย ในมือถือลูกเกาทัณฑ์ที่ถูกจิงเสี่ยวปิดตงเมื่อครู่
จ่อปลายเกาทัณฑ์อันแหลมคมไว้บนเส้นเลือดใหญ่ข้างคอตนเอง

"อย่าฆ่าเสี่ยวลิว...ฝ่าบาท ขอร้องท่าน..."

หม่าตีหันหน้ามา นางมองเห็นลักษณะนี้ของช่งหลี่ก็ตื่นตะลึง
อย่างยิ่ง ใครคือเสี่ยวลิว หม่าตีมองเขียนเหิงที่อายุไล่เลี่ยกับช่งหลี่
ซ้ายังนึกได้ว่าช่งหลี่เคยเปิดเผยต่อนางว่าตนเองมาจากสำนักกระบี่ชิงเจิง
แห่งชื่อชว่น จิงเตาได้คร่ำครวญ ถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง อีกทั้ง
เข้าใจว่าเมื่อครู่ไฉนเขียนเหิงจึงกระทำพฤติกรรมนี้อาจเจตนาลวงเกิน
จักรพรรดิออกมา

"น้องสาว อย่า..." หม่าตียื่นมือที่ย้อมเต็มไปด้วยโลหิตสดไปยัง
ช่งหลี่หมายหยุดยั้งนาง ทว่าช่งหลี่มิได้มองดูหม่าตีเลย นางมองเพียง
เขียนเหิง

เขียนเหิงกับช่งหลี่สบประสาณสายตา แลกเปลี่ยนความรู้สึกเร่าร้อน
รุนแรง

ขณะที่พบกันอีกครั้งเมื่อครู่ เดิมทีช่งหลี่เสาะหาจนอยากตาย
เสียตรงนั้น ถูกเขียนเหิงมองเห็นตนเองตกต่ำ กลายเป็นสตรีที่ถูก
จักรพรรดิครอบครองอยู่ในสถานที่เช่นนี้ ช่งหลี่รู้สึกเพียงความบริสุทธิ์
ที่มีอยู่ในใจถูกบดขยี้ ช่งหลี่ในอดีตผู้นั้นในที่สุดก็ดับสิ้นไป

หากชาตินี้มีได้พบกันอีก อย่างน้อยเสี่ยวหลี่ผู้นั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ในใจ
เสี่ยวลิว...

ทว่าช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ช่งหลี่มิได้คิดถึงเรื่องของตนเองเลย
เรื่องเหล่านั้นล้วนไม่สำคัญอีกแล้ว ขณะนี้นางรู้เพียง มิอาจให้เสี่ยวลิว
ตายเพราะข้าเป็นอันขาด มิอาจ

เขียนเหิงมองออกว่าความมุ่งมั่นที่จะฆ่าตัวตายของช่งหลี่ในขณะนี้
 แน่วแน่อย่างยิ่ง ที่ผ่านมามันไม่เคยเห็นนางเผยความมุ่งมั่นเช่นนี้
 หลายปีที่ผ่านมานางเผชิญความเจ็บปวดอะไรกันแน่จึงหล່หลอม
 กลายเป็นเช่นวันนี้ เขียนเหิงอดมิได้ที่จะคิด มันรู้สึกถึงความเจ็บปวด
 เสมือนเหล็กหมัดที่มแทงหัวใจ

หากมิใช่ข้าทั้งนางไปในตอนแรก...

มันคิดว่าตนเองลืมไปแล้ว ความรู้สึกขณะโอบกอดช่งหลี่ที่
 วัดไท่อันตอนอายุสิบเจ็ดปีในวันนั้นผุดขึ้นในใจอย่างชัดเจนไร้เทียบเทียม
 ร่างอรชรอ่อนนุ่มนั้นเหมือนเพิ่งออกจากอ้อมแขนมันได้ไม่นานเท่าใดนัก

ข้าติดค้างนางเพื่อเดินบนเส้นทางของตัวเอง

ข้าติดค้างนางทั้งชีวิต

มันยังนึกถึงจิงเลี้ยวที่บาดเจ็บหนักอยู่ในอ้อมกอดมันตอนนี้ จิงเลี้ยว
 ที่ยึดอกฟุ้งเข้ามาเพื่อปกป้องมัน

พวกมันสองคนล้วนปกป้องชีวิตของข้าเอาไว้โดยไม่สนใจสิ่งใด

มองเห็นช่งหลี่ผู้นำสงสาร ในอ้อมกอดมันยังมีจิงเลี้ยวที่แน่นิ่ง
 ใสสังหารในใจเขียนเหิงค่อยๆ ลดน้อยลง

เจียงปิ่นและเหล่าองครักษ์เสื้อแพรรู้สึกได้ถึงความเปลี่ยนแปลง
 ของเขียนเหิง แต่พวกมันยังคงมิกล้ำผ่อนคลายแม้แต่น้อย

จูโฮ่วจ้าวเองก็รับรู้ได้ว่าจิตสังหารที่เขียนเหิงมีต่อมันสลายไปแล้ว
 ยามนี้พระองค์จึงมองช่งหลี่ ถึงแม้ครอบครองสตรีนางนี้หลายปี
 จูโฮ่วจ้าวกลับไม่เคยเห็นช่งหลี่งามเช่นตอนนี้ ลักษณะท่าทางที่
 อาจฆ่าตัวตายได้ทุกเมื่อนี้แฝความงดงามอันบริสุทธิ์ผุดผ่องออกมา

แต่จากทิศทางของสายตานาง จูโฮ่วจ้าวจะจางยิ่งนักกว่าช่งหลี่
 ที่งดงามเช่นนี้ไม่เคยเป็นของพระองค์เลย ในพระทัยบังเกิดความเสียใจ

กับความเคียดแค้นริษยา

จักรพรรดิเจ้เจ้ไม่เคยทรงระงับอารมณ์และความปรารถนาของพระองค์มาก่อนในชีวิต แต่ขณะนี้กระทั่งพระองค์เองก็หวั่นไหวต่อช่งหลี พระองค์ทรงกลั่นก้อนความเจ็บแปลบนั้นไป เอ่ยพระโอษฐ์ตรัส "ข้ารับปากเจ้า"

เจียงปิ่นมิอาจเชื่อหูของตัวเอง แม้จูโฮ่วจ้าวมิใช่ทรราช แต่ก็ไม่เคยพระทัยกว้างถึงขั้นนี้ นี่ไม่สอดคล้องกับนิสัยในหลายปีที่ผ่านมาของจักรพรรดิเลย

หรือว่า...คนผู้นี้เริ่มเปลี่ยนไปแล้ว...

นี่ทำให้เจียงปิ่นสันคลอนยิ่งกว่าหมัดของจักรพรรดิเมื่อครู่เสียอีก ช่งหลีได้รับคำสัญญาจากพระโอษฐ์จักรพรรดิก็คลายใจ มือที่ถือลูกเกาทัณฑ์อ่อนยวบลดลงมา หม่าตี๋วิ่งเข้าไปตรวจสอบปากแผลของช่งหลีทันที เมื่อแน่ใจว่าคมเกาทัณฑ์เพียงแทงผิวหนังเล็กน้อยก็โล่งอก

จูๆ ก็มีคนกลุ่มใหญ่จ้าว้าวผ่านมาทางด้านหน้า เป็นเหล่าขันทีที่ออกไปเมื่อครู่ ภายใต้การเปิดทางของพวกมัน หมอหลวงแห่งราชสำนักที่ติดตามลงใต้มาสวมคนหอบหายใจวิ่ง ด้านหลังยังติดตามด้วยหมอผู้ช่วยที่ถือกล่องยาและเครื่องมือสืบทว่าคน พวกหมอหลวงพอมองเห็นฝ่าบาทก็รีบหยุดฝีเท้าแสดงมารยาทจากไกลๆ

"มาให้หมด!" จูโฮ่วจ้าวกระวนกระวายจนพระสุรเสียงแหลมเล็กรีบโบกพระหัตถ์ให้ไม่ต้องแสดงมารยาท "รีบช่วยมัน!"

ยามนี้เหล่าสนมชายาหลบทางให้หมอหลวงเข้าไปสำรวจดูจึงเสี่ย เยียนเหิงมองดูจักรพรรดิ ข้ายังมองหมอหลวง ครั้นเห็นผู้ช่วยและยาที่พวกมันนำมา ก็รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามจะช่วยชีวิตพี่จึงจึงวางจึงเสี่ยลงอย่างเบามือ ให้มันนอนอยู่บนพื้นกระดาน ส่วนตนเอง

ถอยหลังออกไปสามก้าว หน้าไม้ขององครักษ์เสื้อแพรยังคงตามติดเล็ง
เยียนเหิงอยู่

หมอลหวงทั้งหมดไม่รู้ว่ามีบุรุษแปลกประหลาดที่ถูกเกาทัณฑ์ผู้นี้
คือผู้ใด แต่เห็นฝ่าบาทเคร่งเครียดเช่นนี้ก็รู้ว่ามิอาจเฉยชา รีบเข้าไป
สำรวจดูและย้ายฝ่าไม้หมย้อมโลหิตที่เหนียวติดบนปากแผลออกไป
อย่างระมัดระวัง

หลังตรวจสอบรอบหนึ่ง หมอลหวงจึงออกคำสั่งไปยังหมอด้านหลัง
หมอผู้ช่วยหลายคนรีบเปิดกล่องยาออก หยิบฝ่าไม้หมย้อมโลหิตมา
มาทำความสะอาดคราบเลือด หมอผู้ช่วยที่เหลือหยิบผงยารักษาแผล
ออกมานานแล้วและใช้สุราเก่าปรุงเป็นยาห้ามเลือดยื่นให้อาจารย์
หมอลหวงสองคนทนายรอบก้านเกาทัณฑ์ด้วยความชำนาญและ
ระมัดระวัง ขณะเดียวกันก็สำรวจดูสภาพแผลเกาทัณฑ์ทั้งสามจุด
อย่างละเอียด หมอลหวงอีกคนหนึ่งยื่นมือแตะบนลำคอจึงเลียเบาๆ
เพื่อวัดลมหายใจและชีพจรของมัน

คนทั้งหมดรอบด้านล้วนมองดูพวกหมอเยียวการรักษาจึงเลี้ยว
อย่างร้อนรน ขณะนี้แม้แต่จักรพรรดิก็อดทนมิกล้าส่งเสียงด้วยกลัวว่า
จะส่งผลต่อการรักษา

ขณะหมอลหวงชราคนหนึ่งทนายที่หน้าอกให้จึงเลีย มันพลัน
หยุดมือลงและเขยิบเข้าไปมองดูอย่างละเอียดอีกหลายแวบ จากนั้น
ร้องเรียกอนุชนสองคนมาดู คนทั้งสามล้วนเผยสีหน้าประหลาดใจ
ออกมา อีกทั้งกระซิบกระซาบพูดคุยกัน

"เรื่องอันใด" จูไห่จ้าวอดมิได้ที่จะเอ่ยพระโอษฐ์

หมอลหวงชราผู้นั้นรีบเข้าไปรับฝ่าไม้หมย้อมโลหิตที่ผู้ช่วยยื่นมาให้ ทำ
ความสะอาดสองมือไปพลางก้มศีรษะกล่าวว่าไปพลาง "พูลฝ่าบาท

อาการประหลาดนี้...กระหม่อมไม่เคยเห็น และไม่เคยอ่านเจอในตำราแพทย์..."

"พูดมาตามตรง!" จูโฮ่วจ้าวเร่งร่ำอย่างหมดความอดทน

"เป็น...ผู้บาด...ผู้บาดเจ็บท่านนี้บนร่างถูกเกาทัณฑ์สามดอก ดอกหนึ่งในนั้นอยู่ที่หัวใจ ตามหลักทั่วไปเดิมควรทะลุหัวใจสิ้นลมแล้ว..." หมอหลวงซราตตอบด้วยความหวาดหวั่น "แต่เมื่อครู่กระหม่อมตรวจดู พบว่าบริเวณทรวงอกที่ถูกเกาทัณฑ์ของผู้บาดเจ็บกล้ำเนื้อโดยรอบกลับหดเกร็งแข็งกล้ำจนเหมือนเหล็กหิน และหัวใจลูกศรนั้นเพียงเสียบเข้าเนื้อหนึ่งซุน คล้ายมิได้ทำร้ายถึงหัวใจ...หากมิใช่ชีพจรสมบูรณ์ดี ขณะนี้ผู้บาดเจ็บคงไม่อาจหายใจอยู่ได้"

พวกเยียนเหิง จักรพรรดิ และเจียงปิ่นฟังแล้วล้วนประหลาดใจอย่างมาก องครักษ์เสื้อแพรที่ถือหน้าไม้เหล่านั้นก็ถลึงมองจิงเลียอย่างตะลึงลาน

"เมื่อครู่กระหม่อมได้พูดคุยกับพวกพ้องทั้งสองคนแล้ว ความเห็นล้วนตรงกัน" หมอหลวงซรากล่าวสืบท่อ "พวกกระหม่อมคาดเดาว่านี่เป็นเพราะชั่วขณะที่ถูกเกาทัณฑ์...ร่างของนักร้องท่านนี้เกิดการตอบสนองขึ้นเอง กล้ำเนื้อหน้าอกหดเกร็งขึ้นอย่างฉับไวไร้เทียบเทียม หนีบลูกเกาทัณฑ์ที่จะปักเข้าเนื้อเอาไว้แน่นหนา หยุดยั้งมิให้หัวใจลูกศรเจาะเข้าไป!"

ตัวหมอหลวงซราเองก็รู้สึกเหลวไหลขณะกล่าวออกไป เพราะนี่ขัดกับความรู้เรื่องสมรรถภาพร่างกายมนุษย์ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมาของมันเป็นอย่างสิ้นเชิง...คนเราจะใช้วิธีเช่นนี้หยุดยั้งลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงออกมาได้อย่างไร แต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือเรื่องจริง และนี่คือคำอธิบายที่สมเหตุสมผลที่สุดเท่าที่มันกับพวกพ้องทั้งสองจะจินตนาการได้

การคาดเดาของหมอลวงทั้งสามคือความจริง ในช่วงเวลาที่ ลูกเกาทันท์ยังเข้าหน้าอก จึงเลยใช้วิชายมภวาระจินตนาการว่า บริเวณที่ถูกเกาทันท์แปรงเป็นหินผา กล้ามเนื้อเหมือนกลายเป็น มือเหล็กข้างหนึ่ง 'จับ' ลูกเกาทันท์นี้เอาไว้ดื้อๆ ไม่ให้มันปกลึก เข้าทำร้ายหัวใจที่เปราะบางที่สุด

ทว่าปฏิกิริยาป้องกันอันน่าอัศจรรย์เช่นนี้อย่างไรก็มีขีดจำกัดคือ ทำได้เพียงหดเกร็งไว้ที่จุดเดียว ด้วยเหตุนี้จึงเลยจึงมีอาจด้านทาน ลูกเกาทันท์ที่ยังต่อเนื่องถูกทอ้งและต้นขาได้อีก ลูกเกาทันท์ทั้งสอง ล้วนเข้าสู่ร่างกายลึกอย่างยิ่ง

และนี่ก็กล่าวได้ว่าเป็นโชคดีอันใหญ่หลวงของจึงเลยเช่นกัน ลูกเกาทันท์ที่มันถูกสามดอกนี้ หากลำดับเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ปฏิกิริยาป้องกันของจึงเลยก็จะเปลี่ยนเป็นด้านทานอีกสองดอกที่สำคัญรองลงมา เช่นนั้นต้องถูกลูกเกาทันท์ทะลุหัวใจสิ้นชีวิตเป็นแน่ และเวลาก่อนหลังที่ลูกเกาทันท์ทั้งสามนี้พุ่งเข้ามาความจริงห่างกัน เพียงชั่วลัดนิ้วมือ

จูโฮ่วจ้าวได้ยืนยันว่าจึงเลยมีความสามารถพิเศษเช่นนี้ก็รู้สึกเสียตาย ยิ่งนัก ยิ่งมีอาจให้จึงเลยตายไปเช่นนี้

"มันจะรอดหรือไม่" จูโฮ่วจ้าวจับแขนเสื้อของหมอลวงชรา พลังถาม ความรู้สึกห้วงใยถ่ายทอดผ่านสีหน้าและวาจา หมอลวงชราหาได้ประหลาดใจต่อสิ่งนี้ไม่ เพียงเพราะปกติจักรพรรดิเจิ้งเต๋อ กระทำการไร้สาระ ชมชอบคบหาคนประหลาด...เหมือนเช่นเจียงปิ่น ที่วันนี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพและบัญชาการองครักษ์เสื้อแพรควบคุม ในตอนแรกยังเป็นเพียงแม่ทัพชายแดนเล็กๆ คนหนึ่งมิใช่หรือ ผู้บาดเจ็บ คนนี้ที่นอนอยู่บนพื้นดูจากเสื้อผ้าเครื่องประดับแม้เป็นเพียงคนรากหญ้า

แต่หมอลวงซร่ารู้ว่าฝ่าบาทให้ความสำคัญกับมันอย่างยิ่ง จึงต้อง
เพิ่มความรอบคอบในการตอบด้วยเช่นกัน

"ทูลฝ่าบาท นักสู้ท่านนี้แม้ด้านการโจมตีหัวใจไว้ได้ แต่บาดแผล
ของเกาทัณฑ์อีกสองดอกหนักอย่างยิ่ง ดอกนั้นที่ต้นขา ดูจากปริมาณ
เลือดที่ไหลคล้ายมิได้ฉีกกระชากต้นขา ส่วนปากแผลบริเวณท้อง
ตอนนี้ดูจากภายนอกยังคงมีอาจสรุปได้ว่าอวัยวะภายในเลือดออก
มากหรือน้อย จะมีชีวิตรอดหรือไม่ ขณะนี้กระหม่อมยังมีกลัวว่า..."

"ช่วยสุดความสามารถ! หากช่วยได้ข้าจะให้รางวัลอย่างงามแก่
พวกเจ้าทุกคน!" จูโฮ่วจ้าวตบหัวไหล่ของหมอลวงซร่า เร่งเร้าให้มัน
กลับไปรักษาจึงเสียดื้อต่อ

เจียงปิ่นมองดูสีหน้าท่าทางทุกอย่างของจักรพรรดิจากด้านข้าง
ถึงแม้กลายเป็นบุตรบุญธรรมของจักรพรรดิ ยามปกติร่วมอยู่อาศัย
ที่เรือนเป่าฝาง หลายปีมานี้เจียงปิ่นก็ไม่เคยได้รับความห่วงใยด้วย
ใจจริงเช่นนี้จากจูโฮ่วจ้าว

*ราวกับพระองค์คือสหายระดับเดียวกับคนแซ่จิงผู้นี้
แต่ข้ากลับเป็นเพียงขุนนางตลอดกาล...*

ความริษยารุนแรงพุ่งขึ้นในทรวงของเจียงปิ่น

เยียนเหิงมองดูเหล่าหมอลวงแห่งราชสำนักล้อมวงรักษาจิงเสียดื้อ
คนละไม้คนละมือ ส่วนตนเองกลับช่วยเหลือมิได้สักนิด ในใจเต็มไปด้วย
ความรู้สึกหมดแรง ตอนนี้มันมือเท้าอ่อนระทวย ความรู้สึกผิดรุนแรง
จูโจมหัวใจ จึงเสียดื้อรับเคราะห์เช่นนี้เพียงเพราะมันควบคุมตนเองมิได้
ชั่วขณะ

การฝึกปรี้อหลายปีนี้ล้วนเสียเปล่า

เยียนเหิงแทบอยากจะทำร้ายผู้ที่นอนอาบเลือดอยู่ในตำแหน่ง

เป็นตนเอง

ยามนี้มันจึงมีอารมณ์มองดูชิ่งหลี่ หม่าตี้กำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น โอบกอดชิ่งหลี่ที่สะอึกสะอื้นไว้แน่นแน่น ให้ใบหน้าของนางชูกอยู่ ระหว่างไหล่และคอของตนเองพลางลูบได้แผ่นหลังที่สะท้อนขึ้นลง ของนางไม่หยุด

ความจริงยามนี้ชิ่งหลี่อยากมองดูเยียนเหิงอีกครั้ง แต่นางมิกล้ำ นางใช้ชีวิตอยู่ที่เรือนเป้าฝางเนิ่นนาน ย่อมเข้าใจนิสัยของจักรพรรดินางมิกล้ำ แลกเปลี่ยนสายตาใดๆ กับเยียนเสี่ยวลิวด้วยกลัวว่า จะกระตุ้นความอิจฉาของจักรพรรดิ จนอาจเก็บคำสั่งสัญญาที่หาได้ยาก เมื่อครู่กลับคืนได้ทุกเมื่อ

ต้องทำให้เสี่ยวลิวออกจากตำหนักนี้อย่างปลอดภัยให้ได้...

ผิงยารักษาแผลล้าค่าของหมอลหวงคล้ายเห็นผลแล้ว แผลเกาที่ถันท์หลังเลือดไม่ร้ายแรงเท่าก่อนหน้าอีก ครั้งนี้เหล่าหมอผู้ช่วยหยิบน้ำมันหมู ขวดหนึ่งออกมาจากกล่องยา นำมาผสมกับผิงยารักษาแผล ทำออกมาเป็นของเหลวที่เข้มข้นยิ่งกว่าก่อนใช้ช้อนไม้ทาบนปากแผลหนาๆ หมอลหวงสามคนกำลังปรึกษาหารือกันว่าจะถอนลูกเกาที่ถันท์บนร่างของจิงเสียนหรือไม่ อันตรายถึงชีวิต

"ฝ่าบาท..." ยามนี้เจียงปิ่นออกความเห็นต่อจักรพรรดิ "ตามที่กระหม่อมดูอาการบาดเจ็บของมันทรงตัวแล้ว...หมอลหวงจำนวนมาก จะช่วยมัน เชื่อว่ายังต้องใช้เวลาอีกพักหนึ่ง มิสู้ฝ่าบาทกลับห้องพระบรรทมเปลี่ยนพระภักษาพักผ่อนก่อน กระหม่อมจะตั้งองค์รักษ์คนสนิทกลุ่มหนึ่งจับตาดูอยู่ที่นี้ หากมีความคับหน้าต้องรายงานไปยังฝ่าบาทโดยเร็วอย่างแน่นอน"

ผ่านอารมณ์ขื่นลงรอบนี้ จูโหว่จ้าวพลันรู้สึกอ่อนเพลียสุดขีด

พระองค์หันพระพักตร์จ้องเจียงปิ่น โทสะยังไม่สลายไปทั้งหมด แต่เปลี่ยนพระทัยคิดดูอีกครั้ง เมื่อครู่เยียนเหิงมีเจตนาไม่ดีต่อตนเองจริงๆ เจียงปิ่นสั่งการองครักษ์เสื่อแพรยิงเกาทัณฑ์ก็แคร์จับค้อมกัน หาใช่ละเว้นหน้าที่ไม่ พระองค์จึงพยักพระพักตร์ เจียงปิ่นมองเห็นจักรพรรดิไม่ถือสาแล้วก็รู้สึกคลายใจอย่างมาก

"แต่คนผู้นี้..." เจียงปิ่นมองดูเยียนเหิงพลางกล่าวอีก "ไม่อาจให้มันเข้าออกที่นี่โดยพลการได้ กระทบ่อมคิดว่าควรกักขังมันไว้ที่คุกหลวงก่อน"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ของเจียงปิ่น ซ่งหลี่ก็เงยหน้าขึ้นทันที นางรีบดึงหมาตี๋ยิ่นขึ้น เฝยสีหน้าวิงวอนต่อจักรพรรดิ

จูโฮ่วจ้าวโบกพระหัตถ์ ยับยังมีให้ซ่งหลี่กล่าวคำ เมื่อก่อนพระองค์ชมชอบสีหน้าท่าทางน่าเอ็นดูสงสารของซ่งหลี่อย่างยิ่ง แต่ขณะนี้เห็นแล้วรู้สึกเพียงเอือมระอา

"ซำรับปากแล้ว ไม่มีทางคืนคำ" จักรพรรดิตรัส จับจ้องเยียนเหิงอย่างเย็นชาหลายแวบ จากนั้นกำชับต่อเจียงปิ่น "เพียงกักไว้ อย่าทำร้ายแม้แต่บ่อย ให้มันกินดีอยู่ดี"

พระองค์ทรงมองดูเยียนเหิงแวบหนึ่ง ซ้ำยังมองซ่งหลี่ แล้วจึงนำองครักษ์คนสนิทกับขันทีผละจากไป ขณะจักรพรรดิทรงพระดำเนินในพระทัยมีอาจสลดภาพที่ซ่งหลี่ใช้ความตายวิงวอนเมื่อครู่ไปได้

จูโฮ่วจ้าวอดมิได้ที่จะคิดว่า บนโลกจะมีคนที่ตายเพื่อซำได้เช่นนี้หรือไม่ มิใช่กลัวอำนาจของซำ มิใช่กลัวต้องรับผลที่จะตามมา แต่รักซำด้วยใจจริงและอุทิศชีวิตให้...มีหรือไม่

สองพระหัตถ์เกาะเต็มด้วยโลหิตของจิงเสี่ย จักรพรรดิตำหนิงทรงพระดำเนินผ่านห้องโถงของจวนแม่ทัพตรวจการที่เหล่าขุนนางเบียดเสียดกัน ในพระทัยกลับรู้สึกเพียงเปลี่ยวเหงาไร้เทียบเทียม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)